

Arrest

nr. 124 623 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 15 mei 2014 op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 10 maart 2011 onder een bijlage 13septies bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoeker werd op 6 april 2011 wegens illegaal verblijf gerepatrieerd naar Pristina.

Op 15 november 2011 trad hij in Kosovo in het huwelijk met L.V.O., van Belgische nationaliteit.

Op 30 juli 2012 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het Parket van Antwerpen een beslissing tot weigering van de erkenning van verzoekers huwelijk in Kosovo, nu werd vastgesteld dat het huwelijk dat was afgesloten niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Ondanks de weigering van de weigering tot erkenning van het huwelijk kwam verzoeker door oneigenlijk gebruik van een toeristenvisum (type C) afgegeven te Pristina door Schengenland Italië naar België.

Op 21 oktober 2013 deed verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoonst met L.V.O..

Op 19 december 2013 nam de ambtenaar van burgerlijk stand na negatief advies van het Parket van Antwerpen een beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van samenwonen.

Verzoeker diende op 26 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 14 januari 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 15 mei 2014 werd verzoeker onder een bijlage 13septies bevolen het land te verlaten. Hij diende tegen de beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Aan verzoeker werd op 15 mei 2014 eveneens een inreisverbod, onder bijlage 13sexies afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: B. (...),

voornaam: G. (...)

geboortedatum: 25.08.1988

geboorteplaats: Vushtrri

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene trachtte na een eerdere repatriëring wegens illegaal verblijf (op 10/03/2011 kreeg betrokkene, naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 14/09/2009, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding) verblijfsrecht te bekomen in België door middel van een huwelijk in Kosovo en nadien een wettelijke samenwoning die niet gericht zijn op het aangaan van een duurzame verbintenis. Bovendien kwam hij, ondanks de weigering tot erkenning van zijn huwelijk door de Burgerlijke Stand van Antwerpen, naar België door oneigenlijk gebruik te maken van een toeristenvisum afgegeven door een ander Schengenland (Italië). Gezien betrokkene manifeste de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 06.04.2011 werd betrokkene door de Belgische autoriteiten wegens illegaal verblijf gerepatriëerd naar Pristina. Op 15.11.2011 trad hij daar in het huwelijk met een Belgische onderdane, L. V. O. (...) (geboren op 26/01/1963). Op 30.07.2012 nam de Burgerlijke Stand van Antwerpen, na negatief advies van het Parket van Antwerpen, een beslissing tot weigering van erkenning van betrokkene's huwelijk in Kosovo, omdat na onderzoek werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Ondanks deze weigering reisde betrokkene terug naar België in het bezit van een visum type C, bekomen op de Italiaanse Ambassade in Pristina. Op 21.10.2013 deden betrokkene en L. V. O. (...) te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 19.12.2013 nam de Burgerlijke Stand van Antwerpen, na negatief advies van het Parket van Antwerpen, een beslissing tot weigering van registratie van deze wettelijke samenwoning.

Betrokkene diende verder op 23.08.2013 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.01.2014. Deze beslissing is op 15/05/2014 aan betrokkene betekend.

Uit bovenstaande vaststellingen kan worden afgeleid dat betrokkene manifeste de reglementeringen niet respecteert, waardoor er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980 bestaat.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifeste om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kosovo.

Betrokkene trachtte na een eerdere repatriëring wegens illegaal verblijf (op 10/03/2011 kreeg betrokkene, naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 14/09/2009, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding) verblijfsrecht te bekomen in België door middel van een huwelijk in Kosovo en nadien een wettelijke samenwoning die niet gericht zijn op het aangaan van een duurzame verbintenis. Bovendien kwam hij, ondanks de weigering tot erkenning van zijn huwelijk door de Burgerlijke Stand van Antwerpen, naar België door oneigenlijk gebruik te maken van een toeristenvisum afgegeven door een ander Schengenland (Italië). Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.”

2. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Met betrekking tot de beslissing tot vasthouding is de vordering derhalve onontvankelijk.

3. Over de samenhang

Verzoekende partij vraagt omwille van samenhang de huidige vordering gericht tegen het inreisverbod samen te behandelen met de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Op dit verzoek wordt niet ingegaan aangezien het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Ook de Raad van State heeft er in recente arresten op gewezen dat het inreisverbod een afzonderlijke beslissing vormt (RvS 28 maart 2013, nr. 100.012; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Tevens blijkt ook dat er twee afzonderlijke beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, die elk een afzonderlijke motivering in rechte en in feite omvatten.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

4.2.2. Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.3.2. Verzoeker voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (in samenhang met het inreisverbod) een manifeste schending van artikel 8 EVRM impliceert aangezien het voor verzoeker aldus gedurende drie jaar onmogelijk is om zijn partner (voorlopig feitelijk en desgevallend ook nog wettelijk afhankelijk van het resultaat van de hangende beroepsprocedure) op Belgisch grondgebied te vervoegen. Ten bewijze van de echtheid van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM benadrukt verzoeker dat hij sedert oktober 2012 samenwoont met mevr. V.O. en dat de feitelijke samenwoning blijkt uit (i) het gegeven dat verzoeker in de ochtend van 15 mei van zijn vrijheid werd beroofd in de gezinswoning in de Mercatorstraat in Sint-Niklaas, (ii) het gegeven dat er een positieve woonstcontrole plaatsvond naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en (iii) de verschillende pogingen om hun relatie te officialiseren.

4.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat, voor zover het aangevoerde nadeel betrekking heeft op het inreisverbod, deze beslissing losstaat van de huidige vordering en dat verzoeker op 21 mei 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende hiertegen. In het arrest 124.622 van 23 mei 2014 oordeelde de Raad dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter aangezien verzoeker geen elementen aanvoerde waaruit bleek dat een gewone schorsing te laat zou komen om het nadeel dat wordt ondergaan door het inreisverbod, te verhelpen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat er op 30 juli 2012 door de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het Parket van Antwerpen een beslissing tot weigering van de erkenning van verzoekers huwelijk in Kosovo werd genomen nadat werd vastgesteld dat het huwelijk dat was afgesloten niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Vervolgens werd op 19 december 2013 door de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het Parket van Antwerpen een beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van samenwonen genomen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven zou bestaan dan nog dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk zou worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Het weze benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten *prima facie* elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land waar er ten aanzien van haar tot tweemaal toe na een negatief advies van het parket werd overgegaan eerst tot een beslissing tot weigering van de erkenning van haar huwelijk in Kosovo nadat werd vastgesteld dat het huwelijk dat was afgesloten niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht en vervolgens ook nog tot een beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van samenwonen, en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. Gelet op de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertiendoor:

mevr. A. VAN ISACKER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

A. VAN ISACKER